

Джеръм К. Джеръм

Пастирката от егреците

Ловуването на диви северни елени едва ли е толкова вълнуващо приключение, колкото би се сторило на доверчивия пътешественик, ако съди единствено по историите, които се разказват вечер по хотелските веранди в Норвегия. Строени от водача – млад мъж със замечтани и изпълнени с копнеж очи, тъй обичайни за хората от долините, – поемате от хотела в ранния преди обед и по залез слънце пристигате в отдалечена хижа, която ще ви служи за главна база по време на целия престой в планината – една доста унила и безрадостна база.

Събуждат ви на зазоряване, навън е студено и мъгливо, закусвате кафе и сушена риба, мятате на рамо ремингтона и неохотно излизате в мразовитата влажна утрин; водачът залоства вратата на хижата и ключът пристъргва в ръждясалата ключалка.

Часове наред се катерите по стръмни каменисти склонове и лъкатушите сред елите, разговаряте шепнешком, да не би с гласовете си да подплашите бързоногия дивеч, който винаги е надал едно ухо на вятъра. В долчинките и деретата са навети дебели преспи сняг, над които предпазливо подбирате къде да стъпите, вслушвате се в далечния грохот на планинската река, която си пробива път под нозете ви и се питате дали ледът върху нея навсякъде ще е достатъчно дебел, за да ви издържи. От време на време, докато се точите в индианска нишка по билото на остързъб хребет, на стотина метра под вас зървате буйната зеленина в долината, но няма как да се насладите на гледката, тъй като вниманието ви е съсредоточено изцяло върху следите на водача – само една погрешна стъпка вляво или вдясно, и веднага ще се намериш долу или, ако трябва да бъдем точни, някой друг ще те намери там.

Общо взето, това са единствените преживелици и макар да няма съмнение, че те са полезно и повдигащо духа упражнение, също толкова сигурно е, че див елен няма да срещнете и ако не преодолеете задръжките на английската си съвест и не отстреляте някоя лисица, по-добре да сте си оставили пушката в хижата и вместо нея да сте взели здрава тояжка, от която ще имате много по-голяма полза при катеренето по върховете. Въпреки това водачът – на развален английски и с помощта на изразителни, енергични жестове – продължава да разправя кръвожадни истории за ужасните кланета, извършвани точно тук от други ловци под негово водачество, и за огромните стада, които обикновено обикалят наоколо, а когато накрая напълно загубите вяра в съществуването на елените, той изкусително зашепва за мечки.

Някой път може и да попаднете на дияра, впускате се по нея със захаен дъх и я следвате часове наред, докато накрая тя ви извежда на ръба

на огромна урва и тогава не ви остава нищо друго, освен обяснението за самоубийство или с вродената склонност на някои животни към грубиянски шегички. Налага се да изоставите преследването, а от мястото за почивка ви делят десетки мъчителни километри.

И тук говоря единствено от личен опит. Цял ден крачихме в безжалоствения дъжд, само на обяд спряхме за около час, хапнахме еленова пастърма и запалихме лулите под навеса на една надвиснала скала. Малко след това Майкъл свали яребица с двуцевката си – дори и да те видят, че се приближаваш, тези птици едва ли ще си направят труда да се дръпнат от пътеката – и това леко ни поободри, а половин час по-късно повишеният ни дух бе допълнително окрилен от намирането на пресни еленови дири. Втурнахме се по тях и в обзелия ни ентузиазъм напълно забравихме увеличаващото се разстояние до хижата, приближаващата нощ и спускащата се мъгла. Следата ни водеше все по-нависоко и по-нависоко, все по-навътре в планините, но на ръба на една пропаст внезапно изчезна и на нас не ни оставаше нищо друго, освен да се спогледаме смаяно на скалната козирка. На всичкото отгоре в този миг заваля сняг.

Ако в близкия половин час не намерехме някакъв подслон, трябваше да прекараме нощта на открито. Обърнахме се очаквателно към водача и макар че той се преструваше на смел с обичайното норвежко спокойствие, беше ясно, че не е много по-подготвен от нас за падащата нощ. Без да губим повече време в приказки, ние поехме обратно по пътеката, като много добре знаехме, че най-близкото човешко обиталище е далеч в долината.

Спускахме се устремено надолу, без да обръщаме внимание на разкъсаните дрехи и разкъравените ръце, а мракът около нас бързо се съгъстяваше. Изведнъж стана тъмно като в рог, на една крачка човекът пред теб напълно изчезваше. Една погрешка стъпка можеше да ни прати в отвъдното. Протегнахме ръце и се хванахме един за друг. Разговаряхме шепнешком, не знам защо, може би се плашехме от собствените си гласове. Решихме, че ще е най-добре да спрем да изчакаме утрото и се разположихме на ниската трева. Нямам представа колко сме лежали така – няколко минути или няколко часа, – но в един момент понечих да се обърна, загубих опора и се претърколих. Опитвах се да сграбча едно храстче и да се задържа, но наклонът бе твърде голям. Търкалях се надолу, докато накрая се блъснах в нещо. Докоснах го внимателно с крак и то не помръдна, така че се поизправих и го опипах. Изглеждаше здраво вбито в земята. Протегнах ръка надясно, после наляво и извиках от

радост. Бях се спрял в някаква ограда.

Изправих се, поех опипом покрай оградата, намерих отвор, влязох и с протегнати напред ръце направих няколко крачки в мрака и достигнах до дървена стена; намерих вратата и почуках. Не последва отговор, почуках по-силно, бутнах навътре и тежката дървена врата се отвори със скърцане. Но тъмнината вътре бе още по-непрогледна. Другите бяха пропъзтели надолу по склона и сега стояха край мен. Майкъл драсна клечка кибрит и я вдигна високо, за да огледаме помещението.

В този миг се случи нещо доста странно. Водачът ни се озърна сепнато, изкрещя и изскочи навън в нощта. Ние стояхме на прага и го приканвахме да се върне, но от мрака ни отговори ужасен вик, от който се различаваха единствено думите „Пастирката от егреците, пастирката от егреците!“

– Сигурно някакво глупаво суеверие – предположи Майкъл. – В планината човек се чувства толкова самотен, че си измисля призраци за компания. Хайде, да запалим огън. Може би като види светлината, желанието за топла храна и подслон ще надделее над страховете му.

Обиколихме дворчето около хижата, събрахме хвойни и брезови клони и накладохме огън в огнището в ъгъла на стаята. За щастие, в раниците си имахме малко еленова пастърма и хляб и като прибавихме към тях яребицата и съдържанието на манерките ни се получи поносима вечеря. След това, колкото да мине времето, се заехме да огледаме подобно странното място, където бяхме попаднали.

Беше стара дървена хижа. Някои от тези планински постройки са по-древни и от каменните руини в други страни. По почернелия таван бяха издълбани странни зверове и демони, а по гредите с рунически глифи пишеше: *Построена от Хунд в дните на Хаарфагер*¹. Хижата се състоеше от две големи стаи. В началото те са представлявали отделни колиби, построени една до друга, но сега ги свързваше коридорче с нисък таван. Повечето овехтели мебели бяха от времето на строежа, но към тях бяха прибавени доста по-нови вещи. Въпреки това сега всичко бе очукано и прогнило.

Последните обитатели на хижата като че ли бяха заминали внезапно. Домакинските съдове си стояха там, където са били оставени, покрити с прах и ръжда. Пожълтяла и изкорубена от влагата книга лежеше отворена на масата, а още няколко се въргаляха наоколо, заедно с купчини

1. Хаарфагер, известен още като Харолд Русокосия (850–933), първият крал на обединената Норвегия. – Б.пр.

изписани с избледняло мастило листи. На прозорците висяха прогнили пердета, на пирон зад вратата бе закачено старо женско наметало. В дъбовата ракла намерихме връзка пожълтели писма, писани в продължение на четири месеца, а до тях лежеше голям плик, който очевидно бе предназначен за тях и на него бе посочен адрес в Лондон, който вече не съществуваше.

Силното любопитство надделя над слабите скрупули и ние ги прочетохме на трепкащата светлина от горящите хвойни; когато оставихме и последния лист, от дълбините на урвата се разнесе жален писък; цяла нощ той продължи да се извисява и заглъхва и само Господ би могъл да каже дали бе роден от въображението ни или бе вик на истинско човешко същество.

Ето ги и самите писма, леко редактирани и съкратени.

Откъс от първото писмо:

Не мога да ти опиша, скъпи Джойс, какво райско спокойно кътче е това след шума и хаоса на града. Вече почти напълно се възстанових и с всеки изминал ден силите ми се възвръщат; о, радост на радостите, умът ми се възвръща, по-бодър и жизнен от всякога, вероятно заради ваканцията, която съм си взел. В тишината и самотата мислите ми текат свободно и трудностите пред моето начинание изчезват като по магия. Кацнали сме на малко плато наред планинската снага, от едната страна скалите се издигат почти перпендикулярно и пронизват небето, от другата се спуска петстотин метрова пропаст, а долу се пени буйна река и малко по-нататък се влива в черните води на фиорда. Хижата се състои от две стаи – или по-точно, това са две колиби, свързани с коридорче. По-голямата използваме като всекидневна, а в другата е спалнята ни. Нямаме слуги, всичко си правим сами. Страхувам се, че понякога Мюриъл се чувства самотна. Най-близкото селище е на над десет километра от другата страна на планината и жива душа не се вясва насам. Опитвам се да прекарвам колкото се може повече време с нея, а с работата наваксам нощем, след като тя си легне, а когато я попитам дали не ѝ е скучно, тя само се смее и отговаря, че обича да ме има единствено за себе си. (Знам, че ще се усмихнеш цинично и ще си кажеш: „Ха, ще видим дали ще мисли така, след като от сватбата минат не шест месеца, а шест години.“) При скоростта, с която работя сега, до края на август ще съм свършил с първия том и тогава, скъпи ми приятелю,

трябва да се опиташ да ни навестиш и двамата с теб ще обикаляме и разговаряме сред тези „раздирани от бури обиталища на боговете“. Откак сме пристигнали тук, съм нов човек. Не се налага да си измуквам от пръстите, както казваме у дома – тук идеите ми идват една подир друга. Вече съм сигурен, че тази книга ще прослави името ми.

Откъс от третото писмо, във второто има само подробности за книгата (явно някакво историческо изследване), която пише авторът:

Скъпи Джайс, вече съм ти написал две писма – това ще е третото, – но все още не съм ги изпратил. Всеки ден очаквах да се появи някой селянин или търговец, тъй като норвежците са любезни хора и се държат приветливо с чужденците, а пък и едва ли биха изпуснали възможността за изгодна търговия. Така в напразно очакване минаха две седмици, въпросът с продоволствието стана сериозен и вчера реших да стана на зазоряване и да сляза в долината. Сега чети внимателно какво ще ти разкажа. Близко до селото срещнах една жена. За моя огромна изненада, вместо да отвърне на поздрава ми, тя ме зяпна, все едно бях някакъв див звяр и се отдръпна в другия край на широката пътека. В селото ме очакваше същото отношение. Децата бягаха от мен, възрастните ми даваха гръб. Накрая един побелял старец ме съжали и ми обясни загадката. Оказа се, че за хижата, в която живеем, имало старо поверие. Двамата носачи, които пренесоха вещите ни, бях наел още в Дронтием и затова те не са го знаели, но местните се страхували да я наближат и странят от всички, които са били в нея.

Говорело се, че хижата била построена от Хунд, „майстора на руните“ (вероятно някой от древните бардове, сътворили сагите), който живял там с младата си жена. Всичко вървяло добре, докато, за негово нещастие, някаква девойка от близкия егрек не се влюбила в него. Прости ми, може би ненужно обяснявам нещо, което вече знаеш, но „егрек“ е високопланинска кошара, където през лятото се изпращат стадата под надзора на една-две девойки. В продължение на три месеца те живеят в самотните си колиби напълно откъснати от света. Тук обичаите се променят бавно и до нашата хижа все още има две-три подобни кошари и за тях се

грижат дъщерите на овчарите – също както в дните на Хунд, „майстора на руните“.

Всяка нощ девойката слизала по стръмните планински пътечки и тихо потрепвала на вратата на Хунд. Той бил построил две колиби една зад друга (ако не се лъжа, вече ти казах, че сега те са свързани с коридорче) в по-малката живеел със съпругата си, а в другата творял, така че докато младата съпруга спяла, „майсторът на руните“ и пастирката от егреците тихо си шепнели.

Една вечер обаче съпругата узнала всичко, но си замълчала. Тогава, също както сега, над пропастта отгатык дворчето имало малко дървено мостче и девойката от егреците минавала по него всяка нощ. Един ден, когато Хунд бил слязъл да лови риба във фиорда, съпругата му взела брадва и отсякла подпорите на моста, така че той пак си изглеждал здрав и стабилен, но дори перце да паднело на него, щял да се срути в бездната. Вечерта, докато Хунд седял и чакал в колибата си, до ушите му достигнал пронизителен вик, тропот от свличане на трупи и срутване на камъни сред далечния грохот на реката в пропастта.

Но пастирката от егреците не останала неотмъстена. През зимата един мъж, който бил тръгнал да пресича фиорда със ски, отдалеко забелязал в леда нещо странно, приближил се и видял два трупа, преплетени в смъртоносна прегръдка, вкопчени в гърлата си – това били телата на Хунд и младата му жена.

Хората тук вярват, че оттогава духът на девойката от егреците обикаля около хижата и ако види вътре светлина, потрепва на вратата и нищо не може да я задържи отвън. Мнозина са се опитвали да живеят тук и за тях се разказват странни истории. „Никои не живее в хижата на Хунд – каза побелелият старец накрая. – Там само се умира.“ Убедих най-смелите селяни да донесат храна и от каквото друго имахме нужда на билото на едно хълмче на около километър от вкъщи и да го оставят там, но повече не успях да постигна. Истински шок е да видиш как мъже и жени – повечето от тях сравнително начетени и интелигентни – се превръщат в роби на страхове, на които и дете би се присмяло. Но както знаеш, един от важните белези на суеверията е, че те не почиват на никаква логика.

Откъс от същото писмо, но от част, която явно е писана няколко

дни по-късно:

У дома щях да забравя тази история само подир час, но планинската твърд тук сякаш е удачно място за последна крепост на свръхестественото. Мисълта за пастирката от егречите не ме напуска. Нощем, вместо да се съсредоточа над ръкописа, се хващам как се ослушвам за похлопването на вратата, а вчера се случи нещо, което ме кара да се страхувам за здравия си разум. Бях излязъл сам на дълга разходка и на връщане към хижата сумракът вече се съгъстяваше в тъма. Изведнъж се сепнах, нещо ме изтръгна от дълбокия размисъл, огледах се и видях на една канара от другата страна на пропастта фигура на жена. Качулката на главата скриваше лицето ѝ. Свалих шапка и поздравих, но тя не отговори, все едно изобщо не ме забеляза. И в този миг, един Господ знае защо, тъй като умът ми бе зает с други мисли, изведнъж ме скова лепкав студ, устата ми пресъхна и езикът ми застина. Не можех да помръдна, бях като вкаменен, вирах се в нея над зейналата бездна, която ни разделяше; след няколко минути жената бавно закрачи и изчезна в тъмнината, а аз продължих по пътя си. Не разказах случката на Мюриъл и не възнамерявам да го сторя. Влиянието на легендата върху мен самия е достатъчно основание да я запазя в тайна.

Откъс от писмо, датирано единайсет дни по-късно:

Тя се появи. Очаквах я всяка нощ, след като я видях онази вечер в планината и тя най-сетне се появи. Седяхме и се гледахме в очите. Разбира се, ще кажеш, че съм луд, че не съм се възстановил от треската, преуморил съм се, чул съм някаква глупава история и тя е изпълнила изтощеното ми съзнание с невероятни измислици – всичко това вече ми мина през ума. Но създанието дойде – създание от плът и кръв? въздушно създание? рожба на моето въображение? – няма значение, за мен то бе съвсем реално.

Появи се снощи, бях сам и работех. Всяка нощ я бях чакал, ослушвах се, копнеех за нея. Чух стъпките по моста, потропването по вратата – три пъти: чук, чук, чук. Слабините ми се вледениха, остра болка прониза главата ми, стиснах стола с две ръце, не смеех да мръдна. Похлопването се повтори: чук, чук, чук. Отвори тежката врата, отвън нахлу вятър и разпиля листовете ми, девойката влезе и аз затворих след нея. Тя отметна качулката на

наметалото си, свали вързаната около шията кърпа и я остави на масата. След това се приближи и седна пред огъня, босите ѝ нозе бяха мокри от нощната роса.

Изправих се до нея, взирах се смаяно и тя ми се усмихна – странна, крива усмивка, но аз бях готов да падна в краката ѝ. Не проговори, не помръдна, аз също не усещах нуждата от слова, тъй като най-сетне разбирах смисъла на изреченото в планината: „Добре ни е да бъдем тук, нека построим дом.“²

Не знам колко време сме стояли така, но изведнъж девойката вдигна ръка и наклони глава, откъм съседната стая се чуваше шум. Тя бързо нахлупи качулката над лицето си, излезе и тихо затвори, а аз махнах резето от вътрешната вратичка и се ослушах напрегнато, но не долових нищо повече. После седнах пред огъня и сигурно така съм заспал.

Щом се събудих, първата ми мисъл беше за кърпата, която девойката бе забравила; скочих от стола, за да я скрия. Но масата вече бе подредена за закуска, жена ми седеше, подпряла на юмручета сведената си глава, в очите ѝ пламтеше блясък, който не бях зървал до този момент.

Целуна ме, но устните ѝ бяха студени и аз напразно се опитвах да се убедя, че всичко с било сън. Малко по-късно, когато надникнах и съседната стая през отворената врата на коридорчето, я видях да отключва старата ракла и да вади кърпата от нея.

Казвах си, че кърпата може и да е нейна, че нощната случка е плод на въображението ми, в противен случай странната ми посетителка не е била дух, а истинска жена; а доколкото едно човешко същество може да познае друго човешко същество, то аз бях сигурен, че не създание от кръв и плът бе седяло до мен през нощта. Откъде можеше да се вземе тази девойка? Най-близкият егрек е на три часа стръмно катерене, пътеките са опасни дори и денем: каква жена би се осмелила да поеме по тях нощем? Каква жена би вледенила сърцето ми с появата си и би накарала кръвта да се смръзне в жилите ми? Ако се появи отново, ще поговоря с нея. Ще протегна ръка да я докосна и ще видя дали е обикновена смъртна или само въздушен образ.

Пето писмо:

2. Перифраза на евангелското „Добре ни е да бъдем тук, да направим три сенника“ (Лука 9:33). – Б.пр.

Скъпи Джойс, не знам дали очите ти ще видят някога тези писма, тъй като аз не ще ги изпратя отгук. На теб те биха прозвучали като бълнуванията на някой луд. Ако изобщо се завърна в Англия, някой ден може и да ти ги покажа, но само когато ще съм в състояние да им се надсмея заедно с теб. За момента ги пиша само, за да скрия думите – изписването им на хартията ми помага да се въздържа да не се разкрещя с цяло гърло.

Тя вече идва всяка нощ, сяда на същото място до огнището, впива поглед в мен, а в очите ѝ пламтят адските огньовете и прегарят душата ми. Понякога се усмихва и тогава напълно губя разсъдък и ставам неин роб. Дори не се опитвам да работя. Сяда и се ослушвам за стъпките по скърцащото мостче, за шепота на нозете в тревата, за почукването на ръката ѝ по вратата. Не си говорим. Всеки ден си казвам: „Когато дойде отново, ще я заговоря. Ще протегна ръка и ще я докосна.“ Но щом тя се появи, забравям що съм се зарекъл и цялата ми воля ме напуска.

Снощи, както си седяхме така и душата ми се изпълваше с красотата ѝ, както езеро се изпълва с блясъка на луната, устните ѝ изведнъж се раздвижиха безмълвно и тя скочи. Аз се изправих, извърнах се и ми се стори, че зървам бяло лице, долепено о прозореца, но то изчезна в същата секунда. След това тя спусна качулката и си тръгна. Махнах резето от вътрешната вратичка, която вече постоянно държа заключена, и се промъкнах в другата стая. Вдигнах лампата високо над леглото, но очите на Мюриъл бяха затворени, тя като че ли спеше.

Откъс от шестото писмо:

Страхувам се не от нощта, а от деня. Мразя жената, с която живея, тази, която наричам „съпруга“. Потръпвам от допира на студените ѝ устни, от проклятието на каменния ѝ поглед. Тя ни е видяла, тя знае – усещам го, сигурен съм. И въпреки това ме прегръща, нарича ме „скъпи“, поглажда косите ми с нежните си лъжовни длани. Разменяме си фалшиви любовни слова, но знам, че жестоките ѝ очи не се отделят от мен. Тя замисля отмъщението си... Мразя я, мразя я, мразя я!

Откъс от седмото писмо:

Тази сутрин ѝ казах, че ще слеза до фиорда и ще се върна вечерта. Тя излезе да ме изпрати и остана на прага, докато се превърнахме в малки точки един за друг и аз се скрих зад една изданина. Тогава кривнах от пътеката и се затичах обратно, препрвах се и падах по неравната повърхност, но заобиколих хълма. Изкачването беше бавно и уморително. На няколко пъти се налагаше да се отклонявам далеч встрани, за да избегна някоя пропаст, и на два пъти, малко преди да достигна пърха, трябваше отново да се спускам. Но накрая прекосих хребета по дължина и скришно пропълзях към собствения си дом. Тя-съпругата ми-стоеше до паянтовото мостче. В ръката си държеше голям сатър, като течи, дето ги използват месарите. Беше се подпряла на една ела, сложила ръка на кръста – като уморен човек, който дълго време е бил приведен – и въпреки разстоянието виждах жестоката усмивка на лицето ѝ.

Върнах се обратно по билото, спуснах се долу, изчаках да се свечери и поех по пътеката към хижата. Щом се приближих, тя ме видя и развя шала си за поздрав, в отговор аз размахвах шапка и закрепях проклетия, които вятърът отвя и заглуши с грохота на реката. Тя ме посрещна с целувка и аз с нищо не показах, че съм я видял как осъществява пъкленото си дело. Нека дяволският ѝ капан остане, нека той покаже какво е това създание, дето е пленило душата ми. Ако е дух, то мостът ще го издържи с лекота, а ако е жена от плът и кръв...

Отхвърлих тази мисъл. Ако е човек или същество, защо само се вира в мен и никога не проговаря, защо езикът ми отказва да зададе напирашите в ума въпроси, защо всичките сили ме напускат в негово присъствие и аз витая като в сън? И все пак, ако е дух, защо чувам стъпките, защо нощният дъждец блещука в косите ѝ?

Едва се насилих да седна на масата, полунощ минава, аз съм сам, чакам, слушвам се. Ако е призрак, ще дойде; ако е жена, ще чуя вика ѝ – освен ако това не бъде подигравателният кикот на някой зъл демон.

Чух вика. Извиси се пронизително над грохота на реката, над трополенето от срутването и пропадането на мостчето, над свличането на трупите и съборените камъни. Чувам го и сега. Извисява се от дълбините на бездната и отеква в стаята, докато седя и пиша.

Пропълзях по корем върху остатъка от мостчето, докато ръцете ми не достигнаха острите трески от разцепените трупи. Погледнах надолу. Пропастта тънеше в непрогледна тъма. Извиках с всички сили, но вятърът отвя гласа ми надалеч и ехото отвърна с подигравателен смях. Лежах там и немощно се борех с лудостта, която се прокрадаваше все по-близо и по-близо към мен и заплашваше да ме погълне. Повтарях си, че всичко е плод на трескавото ми съзнание. Мостчето бе прогнило. Бурята бе силна. В планината се чуват какви ли не шумове и писъци. И въпреки това, щом се ослушам, викът се извисява над стенанието на елите и над могъщото бумтене на водата, барабани по черепа ми като палка и аз знам, че тя не ще се появи никога повече.

Откъс от последното писмо:

Ще напиша адреса ти на плика и ще поставя писмата в него, така че ако не се върна, някой случаен пътник може да ги намери и да ти ги изпрати, за да знаеш какво се е случило.

Книгите и ръкописът стоят недокоснати. Вечер седим заедно – с тази жена, която наричам „съпруга“, – тя държи в ръцете си плетиво, което никога не нараства и с бримка, а аз книга, която всяка вечер отварям на една и съща страница. Денем и нощем се дебнем потайно, обикаляме из смълчаната хижа, а понякога, когато се извърна неочаквано, улавям усмивката, преди да изчезне от устните ѝ.

Говорим си като непознати за едно-друго, говорим, за да скрием мислите си. Преструваме се, че имаме работа навън, само и само да не сме заедно.

Понякога нощем, когато седя в сенките пред гаснещата жар в огнището, ми се струва, че долавям почукването на вратата и скачам от стола, отварям тихо вратата и надниквам навън. Но там ме посреща единствено тъмнина. След това пускам резето и тя – живата жена – ме пита с милото си гласче какво съм чул, като свежда глава над плетката, за да прикрие усмивката си; аз спокойно ѝ отговарям, приближавам се до нея, слагам ръка па раменете ѝ, усещам меката напрасяла плът и се питам, ако с едната ръка я притисна към себе си, а с другата бутна назад главата, кога ли ще чуя пукота на костите ѝ.

Тъй като тук, сред варварската самота, аз също съм станал варварин. В мен са се пробудили древните примитивни страсти на любовта и омразата – силни, жестоки и свирепи, отвъд всичко онова, което, вие, хората от по-късните времена, бихте разбрали. Вековната култура на нашата цивилизация се свлече от плещите ми като мръсна дрипа, отвята от порива на планинския вятър и отдолу се оголиха старите варварски инстинкти на човешката раса. Някой ден ще обхвана с пръсти нежната бяла шия, очите й бавно ще се облещят, устните ще се отворят, езикът ще провисне навън, аз ще я изблъскам назад, стъпка по стъпка, без да вдигам поглед от преbledнялото й лице, и тогава ще дойде моят ред да се усмихна; ще я избутам назад през отворената врата, назад по пътеката в двора между хвойновите храсти, назад, докато петите й не увиснат над бездната и тя не остане да се държи за живота единствено с мъничките пръстчета на краката. Сетне ще се наведа, ще целуна потъмнелите устни и надолу, надолу, надолу, покрай сепнатите морски птици, покрай бялата пяна на реката, покрай извисените на брега ели, надолу, надолу, надолу ще литнем заедно, докато не открием моята любима, заспала под водите на фиорда.

Така завършваше последното писмо, нямаше подпис, нито дата. При първите лъчи на зората ние излязохме от хижата и след дълго лутане успяхме да се спуснем в долината. Не намерихме водача. Дали бе останал в планината, или пък през нощта бе стъпил някъде накриво и бе загинал, и до ден днешен не знаем.

КРАЙ

© Джеръм К. Джеръм
© 2006 Владимир Молев, превод от английски

Jerome K. Jerome

Сканиране: Г.
Разпознаване и редакция: veso_t, 2009

Издание:

Джеръм К. Джеръм. Разговори след вечеря

ИК „Фама“, 2006

ISBN-10: 954-597-253-X

ISBN-13: 978-954-597-253-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11251>]